

Sygn. akt III AUa 1012/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2016 r. w Szczecinie

sprawy J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 października 2015 r. sygn. akt VII U 353/15

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 1012/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 stycznia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił kapitał początkowy J. S. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Wysokość kapitału początkowego organ rentowy ustalił na kwotę 162.424,35 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. za okres od 1 stycznia 1979 roku do 31 grudnia 1988 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 117,00%.

Odwołaniem wniesionym 6 lutego 2015 roku J. S. zaskarżył powyższą decyzję wskazując, że organ rentowy dopuścił się rażących błędów w sposobie obliczenia kapitału początkowego. Zdaniem odwołującego, pozwany obliczając kapitał

uwzględnił bowiem gorszy w jego ocenie okres, tj. od 1979 do 1988 roku, zamiast okresu korzystniejszego, tj. lat 1980 – 1989. Wobec powyższego J. S. wniósł o przyjęcie do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego tego drugiego okresu (1980-1989). Dalej odwołujący wskazał, że nie zgadza się z przyjętym przez organ rentowy średnim dalszym trwaniem życia określonym w decyzji na 62 lata, zamiast 49 lat. Zdaniem ubezpieczonego zmiana wskaźników (parametrów) skutkować będzie zwiększeniem kwoty kapitału początkowego do kwoty co najmniej 246.677,71 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że najkorzystniejszym dla ubezpieczonego wariantem ustalenia wskaźnika wysokości kapitału początkowego jest wariant ustalony w zaskarżonej decyzji, tj. z lat 1979 – 1988 w wysokości 117,00%, podczas gdy ustalony z lat 1980 – 1989 wynosi 116,89 %. Odnosząc się do kolejnego zarzutu pozwany wskazał, że zgodnie treścią art. 173 pkt 2 ustawy emerytalnej, kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty wyliczonej według zasad określonych w art. 174, pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat, tj. 209 miesięcy.

Na rozprawie w dniu 27 października 2015 roku J. S. oświadczył, że cofa odwołanie od skarżonej decyzji, w części dotyczącej obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Wyrokiem z dnia 27 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w zakresie ustalenia wskaźnika wysokości kapitału początkowego i w pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

J. S. urodził się (...). W dniu 10 grudnia 2014 roku ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie kapitału początkowego.

Decyzją z dnia 26 stycznia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział ustalił kapitał początkowy J. S. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Wysokość kapitału początkowego organ rentowy ustalił na kwotę 162.424,35 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. za okres od 1 stycznia 1979 roku do 31 grudnia 1988 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 117,00%. Organ rentowy przyjął, zgodnie z Komunikatem Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M. P. Nr 12 poz. 173), że średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat wynosi 209 miesięcy.

Sąd Okręgowy wskazał w pierwszej kolejności, że ubezpieczony na rozprawie w dniu 27 października 2015 roku oświadczył, iż cofa odwołanie od decyzji z 21 stycznia 2015 roku w zakresie obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, podtrzymał natomiast zarzuty odnoszące się do przyjętego przez organ średniego dalszego trwania życia określonego na 62 lata.

W związku z tym Sąd meriti zacytował przepis art. 203 § 1 k.p.c., który stanowi, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. § 4 przywołanego przepisu stanowi z kolei, że Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Z kolei przepis art. 469 k.p.c. stanowi, że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Zgodnie natomiast z art. 355 § 1 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Biorąc pod uwagę, że ubezpieczony ma prawo decydować, czy chce, aby postępowanie toczyło się dalej, czy też nie Sąd pierwszej instancji, po przeanalizowaniu znajdującego się w aktach materiału dowodowego, uznał, że cofnięcie odwołania w powyższym zakresie jest dopuszczalne, zgodne z prawem i nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu strony i umorzył postępowanie w zakresie ustalenia wskaźnika wysokości kapitału początkowego, o czym orzekł w pkt I sentencji.

Sąd meriti wskazał, że odwołanie J. S. w pozostałej części okazało się niezasadne, podnosząc że zgodnie z treścią art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (ust. 2).

Sąd Okręgowy podniósł, że do wyliczenia wartość tego kapitału przyjmuje średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 62 lat, zgodnie z Tablicą średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn, stanowiącą załącznik do Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M. P. z 1999 r. Nr 12, poz. 173), tj. 209 miesięcy.

Wnioskodawca kwestionował przyjęcie wieku 62 lat przy ustaleniu wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku, wskazując że w tym dniu wiek ubezpieczonego wynosił 49 lat. W opinii skarżącego zgodnie z Komunikatem Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia dla kobiet i mężczyzn (M.P. nr 12, poz. 173) na dzień ustalenia kapitału początkowego jego średnie dalsze trwanie życia powinno wynosić 328,6 miesięcy, a nie 209 jak przyjął organ. Powyższe, zdaniem ubezpieczonego, wpływa na wartość kapitału początkowego. W ocenie ubezpieczonego, zapis art. 173 ust 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest zapisem niekonstytucyjnym, ponieważ manipuluje liczbą miesięcy średniego dalszego trwania życia.

Sąd Okręgowy podkreślił, że wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy. Przy ustalaniu wysokości kapitału organ rentowy przyjmuje identyczny dla wszystkich ubezpieczonych (kobiet i mężczyzn) wiek emerytalny 62 lata, wskazany w art. 173 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i dla tego wieku (62 lata) średnie dalsze trwanie życia. W świetle powyższego, zdaniem tego Sądu, nie ma możliwości określenia innej liczby tych miesięcy, w tym takiej, którą podnosi skarżący w odwołaniu.

Sąd pierwszej instancji zaakcentował przy tym, że przepisy prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych są przepisami bezwzględnie obowiązującymi, a zatem muszą być bezwzględnie przestrzegane w stosunku do wszystkich nawet, jeśli jawią się one osobie zainteresowanej jako subiektywnie niesprawiedliwe (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 20 lutego 2013 r., III AUa 1167/12, Legalis nr 733341). Sąd i organ rentowy nie mogą zatem dokonywać innej interpretacji przepisu art. 173 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS niż ta, jaka wynika z jego dosłownego brzmienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy stwierdził, że decyzja ustalająca kapitał początkowy została wydana prawidłowo – pod względem merytorycznym i formalnym. W szczególności organ rentowy w sposób prawidłowy zastosował obowiązujące przepisy, w tym art. 173 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach FUS.

Odnosząc się do zarzutu niekonstytucyjności przepisu art. 173 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach Sąd meriti wskazał, że nie dostrzega niekonstytucyjności powyższego przepisu, a zatem przepis ten musi być podstawą orzekania przez sąd i organ rentowy tak długo, dopóki nie zostanie wyeliminowany z obrotu prawnego przez zmianę ustawy lub poprzez uznanie go za niekonstytucyjny. Dopóki bowiem określony przepis nie zostanie uznany za niekonstytucyjny, istnieje domniemanie jego zgodności z Konstytucją, a tym samym podlega stosowaniu i stanowi podstawę merytorycznych rozstrzygnięć. Sąd Okręgowy podkreślił, że w polskim systemie prawa organem powołanym do orzekania w sprawach zgodności ustaw z Konstytucją - na podst. art. 188 Konstytucji

Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 roku - jest Trybunał Konstytucyjny. Sąd nie jest zatem władny orzekać o niekonstytucyjności oznaczonego przepisu ustawy, nie ma również możliwości niestosowania obowiązujących przepisów ustawy z powoływaniem się na ich niekonstytucyjność. Kompetencje w tej kwestii ma bowiem wyłącznie Trybunał Konstytucyjny i tylko Trybunał może rozważać usunięcie z systemu prawnego przepisów sprzecznych z konstytucją. Stąd, o ile powód kwestionuje zapisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ma możliwość wystąpienia ze skargą konstytucyjną. Prawo to, zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przysługuje bowiem każdemu, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone. Zasady wnoszenia skargi konstytucyjnej określa zaś ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony, zaskarżając wyrok w części tj. co do punktu II w zakresie sposobu obliczenia i ustalenia kapitału początkowego wg zasad ust. 2 art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015 roku poz. 748 ze zmianami) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku i wniósł o jego zmianę zgodnie z zakresem odwołania, podnosząc kwestie niekonstytucyjności ust. 2 art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu ubezpieczony podniósł, że o zasadach wnoszenia skargi konstytucyjnej został poinformowany w uzasadnieniu wyroku poprzez podanie źródła, tj. ustawy z dnia 25.06.2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. 2015, poz. 1064)

Po wyczerpaniu drogi prawnej skarżący na podstawie art. 64 ustawy z dnia 25.05.2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. 2015, poz. 1064) ma zamiar wystąpić ze skargą konstytucyjną.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości, podnosząc, że podtrzymuje w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W ocenie organu rentowego apelacja jest bezzasadna, bowiem Sąd pierwszej instancji zebrał w pełni i dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne sprawy, wyciągnął na ich podstawie nie budzące zastrzeżeń logiczne wnioski i prawidłowo zastosował zarówno przepisy prawa materialnego jak i procesowego.

Jednocześnie organ rentowy poinformował, iż został powiadomiony o terminach rozpraw Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a swe ustalenia oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena nie wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Stąd też Sąd Apelacyjny ustalenia tego Sądu w całości uznał i przyjął jako własne.

Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, w związku z czym poparł rozważania tego Sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia.

Sporną kwestią w niniejszej sprawie było przyjęcie przez organ rentowy wieku 62 lat przy ustaleniu wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku. Ubezpieczony podnosił, że w tym dniu jego wiek wynosił 49 lat i zgodnie z Komunikatem Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia dla kobiet i mężczyzn (M.P. nr 12, poz. 173) na dzień ustalenia kapitału początkowego jego średnie dalsze trwanie życia powinno wynosić 328,6 miesięcy, a nie 209 jak przyjął organ. W ocenie ubezpieczonego, zapis art. 173 ust 2 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS jest zapisem niekonstytucyjnym, ponieważ manipuluje liczbą miesięcy średniego dalszego trwania życia.

Odnosząc się do powyższego zarzutu wskazać należy, że stosownie do treści art. 173 ust. 2 ustawy emerytalnej, kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 tej ustawy dla osób w wieku 62 lat. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień 1 stycznia 1999 r. (ust. 3), bez względu na datę złożenia wniosku w tej kwestii. Kapitał jest następnie ewidencjonowany na koncie ubezpieczonego (ust. 6) i podlega waloryzacji.

Kapitał początkowy można określić jako umowną kwotę stanowiącą równowartość opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne przed 1999 r., a więc przed wprowadzeniem w życie reformy emerytalnej. W jej wyniku na indywidualnych kontach osób, które podlegały ubezpieczeniu, są gromadzone od 1 stycznia 1999 r. informacje o wysokości opłacanych składek na ubezpieczenie emerytalne. Kapitał początkowy można więc nazwać hipotetyczną emeryturą za okresy składkowe i nieskładkowe osób ubezpieczonych do 31 grudnia 1998 r., gdyby od 1 stycznia 1999 r. nabyły do niej uprawnienia. Kapitał ten jest obliczany jednakowo dla każdego ubezpieczonego urodzonego po dniu 31 grudnia 1948 r. i przed dniem 1 stycznia 1999 r. opłacającego składkę na ubezpieczenie społeczne lub za którego składkę tę opłacał płatnik składek, stanowiąc rodzaj rozliczenia z systemem ubezpieczeń obowiązuającym przed 1999 r. Kwota kapitału początkowego oraz kwota składek na ubezpieczenie społeczne wpłacona po 31 grudnia 1998 r. będą stanowiły bazę obliczenia emerytury, przysługującej w przyszłości osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 r., spełniającym warunki do jej przyznania po 2006 r. Aby obliczyć kapitał początkowy należy obliczyć hipotetyczną emeryturę, jaką ubezpieczony otrzymałby w dniu 1 stycznia 1999 r. i pomnożyć tę kwotę przez 209 miesięcy, to jest ustaloną przez Główny Urząd Statystyczny na dzień 1 stycznia 1999 r. średnią dalszego trwania życia osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art. 173 ust. 3). Przy ustalaniu okresów składkowych i nieskładkowych obowiązują zasady określone przy ustalaniu prawa do emerytury, co oznacza, że uwzględnieniu podlegają wyłącznie okresy (do dnia 31 grudnia 1998 r.) uznawane za składkowe i nieskładkowe w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach. Podstawę wymiaru kapitału początkowego oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury lub renty (art. 174 ust. 3), czyli z 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatniego 19-lecia to jest z lat 1980-1998 albo z dowolnie wybranych 20 lat kalendarzowych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 174 ust. 3). Jednakże ubezpieczeni, którzy nie ukończyli 30 roku życia w dniu 31 grudnia 1998 r. mogą wnioskować o ustalenie podstawy wymiaru kapitału początkowego z okresu faktycznego podlegania ubezpieczeniu społecznemu (art. 174 ust. 3 w związku z art. 17 ust. 1) wszakże przy zachowaniu reguł wyrażonych w art. 15 ust. 4 pkt 2 ustawy.

Organ rentowy prawidłowo przyjął wskaźnik 209 miesięcy dalszego trwania życia na podstawie art. 173 ust. 2 w związku z art. 26 ust. 3, 4 i 5. Tablice trwania życia są podstawą do przyznania emerytur na podstawie wniosków zgłoszonych od 1 kwietnia do 31 marca następnego roku kalendarzowego. Średnia dalszego trwania życia to wielkość statystyczna, wyliczana przez Główny Urząd Statystyczny i uwzględnia maksymalny czas trwania generacji, liczbę osób dożywających określonego wieku. Średnia ta obliczana dla całej populacji, dla obu płci (wyrażana w miesiącach), ogłaszana jest przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym RP do 31 marca następnego roku kalendarzowego (art. 26 ust. 5), stanowiąc podstawę przyznawania emerytur na podstawie wniosków składanych od 1 kwietnia do 31 marca następnego roku. W dniu 1 stycznia 1999 r. obowiązywał komunikat Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999 r. (M. P. Nr 12 poz. 173), przewidujący średnią dalszego trwania życia wyrażoną w miesiącach dla osób w wieku 62 lat wynoszącą 209 miesięcy. Zatem kapitał początkowy wnioskodawcy został obliczony prawidłowo.

Przedstawiając powyżej zasady ustalania kapitału początkowego należy dodać, że w apelacji zarzuty merytoryczne wnioskodawcy co do wysokości ustalonego kapitału, zostały ograniczone tylko do zakwestionowania przyjętego wskaźnika 209 w miejsce prawidłowego - w jego ocenie – 328,6 miesięcy. Uwzględnienie tego zarzutu powodowałoby, według obliczenia, powiększenie kapitału początkowego, jednakże ze względów przedstawionych powyżej jest nieuprawnione. Przy ustalaniu wysokości kapitału organ rentowy przyjmuje bowiem identyczny dla wszystkich ubezpieczonych (kobiet i mężczyzn) wiek emerytalny 62 lat, wskazany w art. 173 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998

r. o emeryturach i rentach z FUS, nie zaś wiek przejścia na emeryturę i dla tego wieku (62 lat) średnie dalsze trwanie życia.

Faktyczny (rzeczywisty) wiek bierze natomiast pod uwagę tylko przy ustalaniu wysokości emerytury w myśl nowych zasad (art. 26 ustawy emerytalno- rentowej). Taki wiek nie ma zastosowania przy wyliczaniu wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. Przepisy prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych są przepisami bezwzględnie obowiązującymi, a zatem przy ich stosowaniu ani organ rentowy ani sąd nie mogą mieć na uwadze zasad współżycia społecznego; przepisy te muszą być bezwzględnie przestrzegane w stosunku do wszystkich.

Sąd Apelacyjny, nie dostrzegając niekonstytucyjności omawianego przepisu nie może zatem dokonywać innej interpretacji przepisu art. 173 ust. 2 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS niż ta, jaka wynika z jego dosłownego brzmienia. Odnośnie niekonstytucyjności ust. 2 art. 173 ustawy emerytalnej Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację Sądu Okręgowego, przyjmując ją za własną i nie widząc potrzeby ponownego jej przytaczania.

Z powyższych względów, na podstawie art. 385 orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka SSO (del.) Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk